

” Det svære er at afse tid og penge til at udføre det indledende arbejde. Men erfaringer fra andre kommuner har vist, at indsatsen tjener sig selv ind på længere sigt, så det handler bare om at komme i gang og at få politikerne med på idéen”.

Hvad står i vejen for en boligsocial indsats?

Faldefærdige huse på landet skal rives ned, men når der bor mennesker i dem, er opgaven særligt kompleks. En dedikeret boligsocial medarbejder kan være en stor hjælp, men flere kommuner har svært ved at få en indsats i gang, selvom behovet er der. Fire kommuner svarer på, hvad der står i vejen.

Af journalist Emilie Koefoed

Når faldefærdige og beboede ejendomme skal rives ned, er det ofte meget komplekse sager, som kommunerne står over for. Typisk er det en bygningssagkyndig, der har opgaven, men flere kommuner har gode erfaringer med at ansætte en dedikeret boligsocial medarbejder til opgaven med kondemnering, genhusning og nedrivning. Mange kommuner er dog gået i stå i processen eller er aldrig kommet i gang. Vi har spurgt fire kommuner hvorfor.

Penge kræver fokus kræver overblik

„Økonomi og ressourcer” kommer svaret prompte, når man spørger kommunerne, hvad barriererne er for en boligsocial indsats i forbindelse med nedrivninger. En boligsocial medarbejder på fuld tid koster penge. Og pengene kommer ikke, før der bliver sat større politisk fokus på problemet.

– Det er jo ikke et område, der har været fokus på, og derfor har man ikke tænkt ressourcer ind i det. Vi skal få gjort opmærksom på, at en boligsocial indsats på lang sigt er en fordel både

økonomisk og socialt. I første omgang er det ledelseslaget længere oppe i systemet, der skal præsenteres for problematikken, men i sidste ende er det jo politisk, siger Henning Uth Sørensen, byggesagsbehandler i Struer Kommune.

For at kunne argumentere for at få tilført ressourcer er man nødt til at kende problemets omfang og kunne kortlægge det, forklarer han. Alle fire kommuner fortæller imidlertid, at de mangler det større overblik.

– Lige nu har vi ikke nogen fakta om, hvordan det ser ud med vores boligmasse i forhold til ressource-svage borgere. Hvordan erkender vi problemets omfang? Hvis jeg skulle ønske mig noget, så var det, at der blev gennemført nogle undersøgelser, så man kunne få en idé om, hvor stort et problem det er i kommunen, siger Carl Christian Hansen, arkitekt og sekretær i boligkommissionen i Sønderborg Kommune.

Behov for samarbejde og initiativ

Hvis kommunen skal have overblik over problemet, skal nogen tage

initiativ til at lave en undersøgelse og en kortlægning, som går på tværs af forvaltninger og fagområder. Ifølge kommunerne er der dog ikke tradition for sådan et samarbejde på tværs.

– Det handler også om, at vi sidder decentralt – forvaltningerne er placeret rundt omkring i kommunen, så jeg ved ikke nødvendigvis, hvem de andre er. Vi som administration kunne helt sikkert godt tænke os en koordinering på tværs, siger Elsba Joansdottir Hardlei, planlægger i Vordingborg Kommune.

Det problem genkender Carl Christian Hansen. Han savner desuden, at nogen tager initiativ og ejerskab til opgaven.

– Problematikken er lige nu i Sønderborg Kommune, at jeg sidder med byfornyelsen og kigger rent fysisk på husene, og i de andre forvaltninger ser de på nogle andre parametre, så vi sidder i vores traditionelle opdelinger endnu. Og så er der ikke nogen, der vil være projektejere. Det første spørgsmål, du bliver mødt af, er: 'hvem har så hatten på?' Hvis du skal lave noget

Flere kommuner har gode erfaringer med at ansætte en dedikeret boligsocial medarbejder til opgaven med kondemnering, genhusning og nedrivning. Her et ekstremt tilfælde.

nyt, så skal du have projektlederpengene med, og der er ingen, der er villige til at lægge forvaltning til, siger han.

Hvem har hatten på?

I de komplekse sager med socialt udsatte borgere, der bor i ejendomme i fysisk dårlig stand, ligger problemet altså ikke entydigt i én forvaltning, og det betyder, at ingen ved, hvem der skal tage hånd om det. Ofte bliver det byggesagsbehandleren, som er mest udfordret af problemet i sin hverdag, der tager initiativet. Sådan har det for eksempel været i Vordingborg Kommune:

– Det er helt konkret hos byggesagsbehandleren, denne her problemstilling er opstået, og det er endt med, at det er ham, der har taget initiativ til en indsats. Det er ham, der

mærker det tydeligst, fordi det er en udfordring i forhold til resten af hans opgaveløsning, som er at give tilsagn eller afslag på at bygge noget. Men i virkeligheden kunne initiativet jo lige så godt komme fra os her i planafdelingen. Det er jo os, der administrerer landsbypuljen, siger Elsba Joansdottir Hardlei og tilføjer: Men det er jo ikke det eneste, vi har på vores opgaveportefølje. Vi har rigtigt meget at se til og ikke så meget tid til de her opsøgende indsatser.

I Langeland Kommune mener Torben Tørnqvist, seniorkonsulent i Teknik- og Miljøforvaltningen, at initiativet bør komme fra hans afdeling:

– Det kunne selvfølgelig godt komme fra Social og Sundhedsafdelingen, men de kender jo ikke

mulighederne i lovgivningen. De kan bare se, at der er et problem, når de er ude hos borgerne. Så det skulle nok komme her fra vores Teknik- og Miljøforvaltning, siger han.

Det svære er at afse tid og penge til at udføre det indledende arbejde. Men erfaringer fra andre kommuner har vist, at indsatsen tjener sig selv ind på længere sigt, så det handler bare om at komme i gang og at få politikerne med på idéen, mener Torben Tørnqvist:

– Helt ærligt så tror jeg, det falder tilbage på os, at vi ikke har gjort nok for at informere politikerne om problemet, for jeg tror, at hvis vi får informeret dem ordentligt, vil de lytte efter.